

Lumea mea poate fi altfel

Aproape fără excepție, mari sau mici, toți am spus măcar o dată aceste cuvinte: „Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om”. Acesta este etapa în care mica făptură, lipsită de orice griji, are ca principală ocupație joaca. Nu are grija zilei de mâine; acesta revine părinților, care, în același timp, au obligația de a veghea și de a proteja copilul până va crește suficient de mare pentru a fi pe propriile picioare.

Mulți dintre noi trăiesc într-un astfel de univers edenic, protejați de părinți, feriți de greutățile și mizeriile lumii edevărate, pe care încă n-o putem înțelege. Pentru noi, lumea de zi cu zi este luminoasă, caldă, primitoare, zâmbitoare și plină de promisiuni.

Totuși, chiar cu puțină noastră putere de înțelegere, dar cu o mare sensibilitate, ne dăm seama că nu toți copiii trăiesc într-un asemenea paradis.

Câți copii nu au ce să mănânce de la o zi la altă? Câți copii nu stau la marginea unui sătuc izolat și aproape părăsit, rupt parcă de civilizația secolului al XX-lea și uitat de Dumnezeu, într-o căsuță sărăcăcioasă pentru care cuvântul confort este total nepotrivit? Dar se mulțumesc cu ce au, dorindu-și doar sănătate, lor și părinților și posibilitatea de a merge la școală, de a-și croi o viață mai bună, de a evada din lumea nefericită în care au avut neșansa de a se naște. Sau poate nici nu conștientizează lipsurile lor și toate lucrurile, avantajele pe care le au ceilalți.

Nu pot să cred câtă cruzime ascund cei care lasă gungașele suflete neajutorate să cerșească dragoste. Aceștia nu sunt oameni. Nu pot să-mi imaginez cum mai pot trăi acești oameni când știu că undeva, cineva mic și neajutorat îi așteaptă să se întoarcă, să-i ia în brațe și să le șteargă lacrimile. Nu, în inocența și simplitatea sufletului meu de copil, refuz să cre că există mame, părinți în stare să-și abandoneze puii, oricare ar fi motivul.

Orice ființă are dreptul la existență, la o viață luminoasă. Orice copil are dreptul la dragoste, grijă și fericire.

Dragostea părinților față de copii nu se măsoară în bani, în cadouri scumpe sau în imposibilitatea de a cumpăra măcar o jucărie simplă sau o portocală. Nu, eu cred că dragostea părinților se dovedește prin timpul petrecut alături de ființele aduse pe lume de ei, prin grija și atenția cu care urmăresc fiecare pas al bebelușului, prin zâmbetul ce însoțește fiecare nou cuvânt al micuțului, prin nopțile nedormite de veghe la capul copilașului bolnav, prin suferința și puterea de sacrificiu pentru a la fi mai bine copiilor lor.

Oare vor crește totuși acești copii ai nimănui, uitați de soarta necruțătoare? Ce vină au ei? Oare de trebuie să îndure ei greșelile părinților? Puțini din aceștia vor reuși să treacă peste necazurile vieții, să înlătore neșansa destinului lor și să izbândească a fi oameni...

Din fericire, putem contribui cu toții pentru a-i ajuta să aibă o soartă mai bună. Haideți să nu-i uităm pe cei defavorizați, să-i ajutăm să zâmbească, să le arătăm că-n inimile noastre este multă dragoste pe care o putem revărsa și asupra lor. Să arătăm că ne pasă, că viața noastră mai bună, protejată, nu ne-a făcut indiferenți la suferințele și lacrimile lor...

Haideți să ne prindem de mână în hora prieteniei și să strigăm numele copilăriei de să se audă până la ceruri și dacă se poate și mai sus, poate ne aude cineva din

Împărăția Dumnezeiască și îi ajută să aibă măcar o casă, o bucatăică de pâine, șansa de a învăța și, mai ales, pe cei dragi lor alături.

Haideți să ne implicăm, să fi o singură inimă uriașă plină de înțelegere și de dragoste. Întindeți cu toții o mână de ajutor pentru a le lumina soarta micuților nevinovați. Și un zâmbet contează! Priviți în jurul vostru! E în puterea noastră să schimbăm, să-i sensibilizăm și pe cei mari.

Cu siguranță acest lucru este posibil. Prin noi, prin cei mai mici, dar cu inimi mari. Putem strânge și noi câte un bănuț, chiar din puținel pe care îl avem, o jucărie, mai veche, o hăinuță mică, o carte... Poate că aceste lucruri vor face un copilăș sărac fericit măcar pentru o clipă, mai fericit decât noi când am dat acel bănuț. Amintiți-vă bucuria de a dăru!

Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dat și să învățăm și noi a da.

Să nu uităm niciodată că suntem români, că avem aceleași drepturi, toți copiii din România și că oricând și oriunde trebuie să fim om pentru om, suflet pentru suflet, inimă pentru inimă.

Buză Miruna
Jud. Botoșani